

CESTA ZPÁTKY K PRAMENI

Programovací partner: GK 64
Rodina božství (GK 22, 36, 37, 63)

Fyziologie: epifýza (šišinka)
Aminokyselina: prolin

STÍN 63 POCHYBNOST

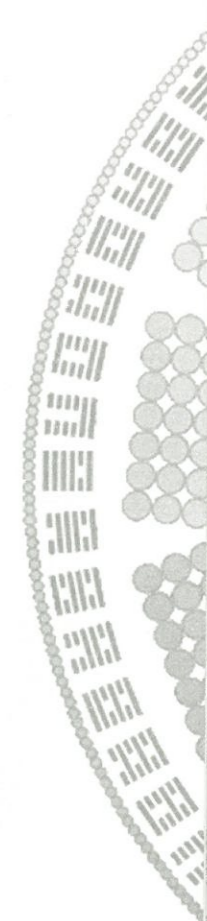
PARADOXNÍ SÍLA POCHYBOVÁNÍ

Genovým klíčem 63 vstupujeme do samého závěru spektra genových klíčů. V mystickém příběhu evoluce tvoří GK 63 a GK 64 jakýsi epilog – kosmický text, jenž nám dává jistý pocit završení. Nejedná se však o završení ve smyslu absolutního dokončení, jelikož spektrum genových klíčů i původní I-ťing tvoří nekonečnou Möbiovu pásku*, která se neustále opakuje ve stále širších kruzích. Původní I-ťing je ve svém tradičním přepisu sekvencí, která začíná číslem 1 a končí číslem 64. Avšak ve skutečnosti existuje tolik sekvencí, kolik je numerologických kombinací. Každá evoluční sekvence (tedy hologenetický profil) je absolutně jedinečná a je nanejvýš nepravděpodobné, že by se opakovala u někoho jiného. To je udivujícím paradoxem genových klíčů – jsou digitální encyklopedii vědomí, ke které však lze přistupovat a aktivovat ji pouze analogovým a nahodilým způsobem.

Tradiční posloupnost drží pohromadě díky dvěma skupinám polarit – dvojici GK 1 a GK 2, které celou sekvenci otevírají, a dvojici GK 63 a GK 64, které ji ukončují. Tyto čtyři genové klíče hrají důležitou roli geneticky i matematicky. Matematickými konfiguracemi ukrytými v I-ťingu se zabývaly mnohé skvělé logické mozky. Slavný filozof a matematik 17. století Gottfried von Leibniz našel v I-ťingu potvrzení pro svůj objev binární matematiky, základ prakticky veškeré moderní počítačové architektury. To, že základní kód šedesáti čtyř genových klíčů je podstatou naší DNA a zároveň veškerého počítačového programování, jen dokazuje, jak hluboce pravdivých je těchto šedesát čtyř kódů vědomí. Polarita tvořená dvojicí GK 63 a GK 64 obsahuje paradoxy, které mohou být pro naši lidskou mysl něčím úžasným i frustrujícím zároveň.

Vztah mezi dary 63 a 64 je vztahem mezi logikou a představivostí, či jinak mezi levou a pravou mozkovou hemisférou. Tyto dvě části jsou navzájem tak spjaté, že je od sebe nelze jen tak oddělit. Einstein kdysi pronesl slavný výrok: „Představivost je důležitější než vědomost“. Faktem je, že zákony logiky vycházejí z naprosto nelogického předpokladu – z pojmu nekonečna. Nekonečno je logicky neuchopitelné a nemožné, a přesto je lidský mozek uzpůsoben k tomu, aby dal tomuto paradoxu název. Na lidské stínové frekvenci dávají tyto dva významné archetypy – stín 63 a stín 64 – vzniknout dvěma stavům, které známe jako pochybnost a zmatek. Pochybnost nastává, když ztratíme kontakt se svou představivostí, a zmatek přichází, když se příliš spoléháme na logiku. Pokud tyto dva pojmy obrátíme, můžeme říci, že pochybnost je základem logiky a zmatek je živnou půdou představivosti.

Stín 63 Pochybnost představuje velký otazník, doslova vypálený do naší lidské mysli. Naše logická levá hemisféra slouží k tomu, abychom viděli vše jako opakující se vzorce, a právě tato schopnost byla klíčovým prvkem v lidské evoluci. S vývojem kognitivních funkcí mozku se první lidé začali učit stále efektivnějším dovednostem, které zajišťovaly jejich přežití. V současnosti umíme naše nástroje užívat tak efektivně, že jsme schopni číst logické vzorce v naší DNA. Takže Pochybnost může být sama o sobě velmi užitečnou silou, která pohání evoluci lidstva kupředu. Problémem však je, že pochybnost nezmizí. Je usazena hluboko v nervovém systému každého lidského mozku, kde způsobuje velký nevědomý tlak. Tento tlak se u každého jednotlivce projevuje jinak, ale nutí každého z nás bez rozdílu, abychom tomuto mentálnímu tlaku ulevili. My lidé neumíme jen tak lehce přijmout nekonečný pocit neklidu, který je v nás neustále přítomen. Pro většinu z nás ústí potřeba mentální jistoty v tichý souhlas s různými

přesvědčeními či hodnotami, které zajišťují ochranu před červem pochyb, hlodajícím neustále v naší mysli.

Pochybnost je začátkem i koncem naší cesty. Vede k pozvednutí frekvencí našeho vědomí na úroveň daru Zkoumání, a ten nakonec vede k odhalení siddhi Pravdy – ke konečné odpovědi na všechny pochyby. Avšak cesta úrovněmi daru 63 nevede směrem, který bychom mohli očekávat. Konečné řešení logiky leží mimo logiku samotnou. Pravda v tomto smyslu přichází jako Osvícení zevnitř (siddhi 64), nikoli jako odpověď odněkud. Náš hlavolam je pouze výsledkem evolučních cyklů; náš mozek se zkrátka vyvinul, aby neustále hledal úlevu od vnitřního tlaku. Ale v jistém smyslu jsme byli přírodou podvedeni, protože neexistuje žádná odpověď na naše pochybnosti. Naše snaha zbavit se své mentální úzkosti vlastně zároveň přinutila mozek, aby se rozvíjel ještě dále. Tak naše úzkost slouží evoluci.

Dalším důležitým aspektem pochybnosti je, že ačkoli je to neosobní síla, bereme si ji osobně. Pokud pochybnost slouží upřímnému zkoumání, stává se tvořivou, ale je-li osobní nebo se obrátí proti nám, je destruktivní. Nepoužíváme-li svou mysl kreativním způsobem, pak se tlak buď promění v projekci na někoho nebo na něco vně nás, anebo se zhroutí dovnitř ve formě sebepochybnosti. A právě pochybování o sobě tolik v člověku podrývá důvěru ve vlastní vrozenou kreativitu. Pochybnost je zkrátka kolektivní záležitost. Jednotlivec si musí uvědomit, že pochyby o sobě jsou nízkofrekvenčním energetickým polem, které člověka nutí, aby se vyvíjel k vyššímu životu, zasvěcenému službě celku. Pokud se mučíme ve spárech pochybností o sobě, musíme se s nimi nějak vypořádat. Nejlepším řešením je sdílet je s ostatními. Tímto způsobem můžeme svým pochybám projevit uznání a nechat je odejít. Nejhorší věc, kterou můžeme udělat v období, kdy si nedůvěřujeme, je vrhat se nerozvážně do ukvapených činů.

Jinou reakcí stínové frekvence na tlak pochybností je jejich potlačení na základě příklonu k nějakému přesvědčení nebo dogmatu. Jelikož je stín 63 přímo kořenem vědeckého myšlení, může být použit k vytvoření falešné logické reality, která dává mysl odpovědi na její pochyby. Je-li logické myslí zabráněno pochybovat, přestane se vyvíjet. Logická mysl, která nepochybuje, zákonitě onemocní, protože zkratuje svou vlastní přirozenost – tou je neustálé kladení otázek. Jak již bylo řečeno, když se logika posune na samý okraj toho, co je poznatelné, setkává se s paradoxem. Vidíme to v oblastech matematiky, filozofie i kvantové fyziky. Lidská logická mysl je prostě uzpůsobena tak, aby si byla jista pouze a jedině paradoxem! Cokoli menšího než paradox se odehrává na stínové frekvenci, a proto to musí být logicky nepravdivé.

Krásá logiky spočívá v tom, že je sama o sobě velkým paradoxem – hledá konec svým pochybám, ale nikdy není spokojená s žádnou odpovědí. Jediná uspokojující odpověď je ta, která vzdoruje logice. Na stínové frekvenci vědomí je jedinou věcí, po které lidská mysl touží, jistota; a když ji nemůže najít, tak si nějakou vyrobí. Z tohoto lidského strachu z nejistoty se rodí všechny zkosnatělé systémy a dogmata. Kdokoli prohlašuje, že přináší odněkud zvnějšku konečné odpovědi na naši nejistotu, nabízí nám falešné odpovědi. Takový člověk nebo systém pro nás ve skutečnosti představuje potenciální nebezpečí. Pochybnost není nepřitelem. Je to jen evoluční tlak. Náš strach z nejistoty volá po rozpoznání a přijetí, protože čím více jsme schopni přijmout nejistotu, tím blíže jsme možnosti její transcendence.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 63 – SEBEPOCHYBNOST

Pokud je pochybnost potlačena, ústí v pochybnost o sobě samém. Tato pochybnost je založena na srovnávání a v podstatě není škodlivá, pokud jsme schopni ji prostě jen pozorovat jako mentální vzorec. Sebepochybnost se stává destruktivní, když se s ní identifikujeme a uvěříme jejím našeptávání. Když je ponechána svému mechanismu, nakonec sama sebe zahubí. Pokud totiž věříme pochybám o sobě absolutně, musíme dojít do bodu, kdy pochyby začnou zpochybňovat samy sebe. Tento paradox dělá z pochyby evoluční sílu. Nicméně pro většinu lidí je nemožné nechat tento proces dojít až do konce. Podlehne svému strachu a zafixujeme pochybnost na určité frekvenci. Když se to stane, nabude pochybování o sobě podobu šířavé úzkosti. A tato úzkost nás neustále mučí a narušuje naše zdraví a duševní pohodu. Dokonce se nám vtírá do snů a narušuje nám spánek. Dokud se naše uvědomění nezbaví identifikace s tímto mentálním vzorcem, budeme žít v příšerném světě, ve kterém nic, co řekneme či uděláme, není nikdy dost dobré.

REAKTIVNÍ POVAHA STÍNU 63 – PODEZÍRAVOST

Pokud je stín 63 vyjádřen reaktivním způsobem, promítá se ven na svět a stává se podezíravostí. Tato pochybnost vychází v podstatě také ze sebepochybnosti, ale je přeměněna na hněv a obrácena proti druhým. Nejběžnější forma podezíravosti je nasměrována na ty nejbližší. Pod vládou stínu 63 promítáme své pochyby na své partnery, manžele či manželky, šéfy a dokonce i na své děti. Kdykoli své pochyby personifikujeme, nasedáme na destruktivní vlnu, která tento mechanismus bez přestání vyživuje. Reakce okolí na naši podezíravost je většinou prudká a obranná a to naše pochyby o ostatních jen posiluje. Logika použitá tímto způsobem zdánlivě potvrzuje, že naše podezření o ostatních jsou pravdivá. Je to klasická nekonečná smyčka zpětné vazby, kterou známe z tolika vztahů. Lze se jí snadno vyhnout, když převezmeme odpovědnost za své pochyby o sobě nebo je promítneme zpět na společnost kreativním způsobem.

DAR 63 ZKOUMÁNÍ

ŽEBŘÍK VNITŘNÍHO HLEDÁNÍ

Ve chvíli, kdy je energie pochybování využita čistým způsobem, stává se darem Zkoumání. V procesu zkoumání zůstáváme otevření, aniž bychom trvali na nalezení definitivní odpovědi na život. Veškeré zkoumání prováděné z čistých pohnutek je velkou službou lidstvu. Zkoumání odemyká dveře k mnoha tajemstvím přírody, protože prozkoumává život do posledního detailu. Skutečným účelem pochybnosti je neosobním způsobem sloužit vyššímu dobru. Člověk, v hloubce jehož genů se ukrývá sklon pochybovat a ptát se, může velmi zlepšit kvalitu svého života a vztahů tím, že vypustí pochybnost ze svého osobního života a nasměruje ji ke službě. Dar 63 postupuje systematicky všemi vrstvami a stupni. Takto funguje logické chápání. Neustálý tlak pochyb vyživuje ducha zkoumání, což vede ke stále hlubším rovinám chápání. Avšak čím hlouběji něco zkoumáme, tím složitější se to stává. Musíme to postupně, kousek po kousku, rozložit, ať už se jedná o vědeckou teorii nebo o motor auta. Nejdůležitější je to, co se prostřednictvím tohoto procesu dozvíme.

Jak zvolna stoupáme po příčkách frekvencí, mění se povaha našeho zkoumání. Nejprve začínáme zkoumat některé aspekty světa kolem nás. Může jít o něco, co velmi toužíme pochopit, nebo něco, co chceme ve vnějším světě zlepšit nebo změnit. Existuje jedno zlaté pravidlo, které se váže k daru 63 Zkoumání: Když něco zkoumáme dostatečně do hloubky, přijdeme na to, že my – pozorovatelé – jsme podivným způsobem propojeni s tím, co pozorujeme. Tento objev v podstatě předznamenává konec logického přístupu k životu, protože ztrácíme schopnost dívat se na život objektivně. Na vyšších frekvencích vstupujeme do holistické domény syntézy, ve které jsou všechny jevy nazírány jako navzájem se ovlivňující. Tento nový kvantový svět tak směřuje naše zkoumání na mnohem subjektivnější oblast – na naše vnitřní já. Na určitém stupni musí vést dar Zkoumání vždy zpět do našeho nitra.

GK 63 je jedním ze čtyř genových klíčů (GK 36, GK 37, GK 22 a GK 63), které tvoří genetickou skupinu v naší DNA zvanou *Rodina božství*. Vzhledem ke spojitosti s veledůležitým GK 22 souvisí tato skupina genů s transformací lidského vědomí prostřednictvím utrpení. GK 63 hraje v tomto tématu hlavní roli, protože je božskou pochybností, která nás nutí k tomu, aby pro nás byla duchovní cesta tím nejdůležitějším. Čím hlouběji zkoumáme svou podstatu, tím více probublává na povrch hluboký neklid, vyvěrající ze zapomnění naší pravé podstaty. Když v sobě objevíme pochyby, jsme si jich více vědomi taktéž v lidech okolo sebe. A to nás přivádí k významné pravdě, že všichni lidé jsou si v tomto utrpení rovni (dar 37 Rovnost). Pochybnosti nás činí lidskými (dar 36 Lidskost) a vedou nás k určité Laskavosti (dar 22) ve vztahu k ostatním.

Ve chvíli, kdy se začneme velmi upřímně a naléhavě ptát na svou skutečnou podstatu a smysl svého života, vstupujeme na tu nejvyšší duchovní cestu všech dob, zvanou ve východní tradici jóga. Jóga je v podstatě cesta postupného zušlechťování naší fyzické i duchovní esence do takové míry, až dojdeme k osvobození, čili duchovní realizaci. Jedná se o systém zniternění vlastní životní síly natolik, aby se dotkla co nejvyšších frekvencí. Různé kultury světa vyvinuly a přijaly mnoho různých systémů jógy. Některé

z nich se více zaměřují na fyzické tělo, jiné jsou založeny na meditaci a modlitbě a další kladou důraz na službu. Pro všechny systémy jógy je však společný postupný proces pozvedání frekvencí našich vibrací z nižších stavů do vyšších. Dar Zkoumání nás tlačí k tomu, abychom porozuměli všem stavům na této cestě.

I na těchto vyšších frekvencích vědomí je stále přítomna primární pochybnost, která nás zatvrzele provází odjakživa, a sice nejistota o samotné naší existenci. Hluboko v nitru toužíme vědět, kdo a co skutečně jsme. U většiny lidí na nízkých frekvencích vědomí tato otázka existuje jen v zárodku. Čím více se ale frekvence zvyšují, tím naléhavější se tato otázka stává. Naše zkoumání nás tak vede stoupajícími úrovněmi uvědomění a na své cestě můžeme zažívat zvláštní vnitřní pochody. Avšak po celou dobu se nacházíme stále ve sféře daru 63, což v nás udržuje pocit, že se někam posunujeme nebo že se vyvíjíme z jednoho stavu do jiného. Dokonce i na těchto vysokých úrovních je naše zkoumání nenápadně zakořeněno v logickém rámci našeho myšlení. Ale – a je to nejdůležitější *ale* v celém vesmíru – nakonec musí všechna logika už ze samotné své podstaty zrušit samu sebe. Veškerá jóga vede jediným směrem – ke svému vlastnímu opaku, k tantrě, k cestě odevzdání.

Genetické programovací partnerství genových klíčů 63 a 64 reprezentuje cestu jógy a tantry zároveň. Tantra je cestou přijímání všeho, co je, jóga je cestou pochyb, jelikož využívá velkého lidského ducha zkoumání. Na jógové cestě je důležitá technika. Jóga předpokládá, že v člověku je jakýsi základní rozkol, a jejím hlavním úkolem je scelení tohoto rozkolu. A přesně tohle je význam slova jóga – scelení nebo *podrobení*. A jelikož lidská mysl nachází nejvíce jistoty v představě logického postupu v čase, přitahují tyto typy cest ty nejvážnější tazatele a hledače Pravdy, tajemného a velmi paradoxního siddhi 63.

SIDDHI 63 PRAVDA

PRAVDOU JE KAŽDÝ KROK NA CESTĚ

Dar Zkoumání, symbolizovaný cestou jógy, ukrývá ve svém nitru velký šok pro každého, koho k sobě přitáhne. V I-t'ingu mají hexagramy korespondující s GK 63 a GK 64 velmi napovídající názvy. Hexagram 63 nese název *Po dokončení* a hexagram 64 *Před dokončením*. Můžeme mít pocit, že by to mělo být spíše naopak, protože hexagram 63 předchází hexagramu 64. Na samém konci I-t'ingu však nacházíme jen paradox, poezii a zmatek. Vstupujeme do oblasti Pravdy s velkým P. Můžeme mít vysoce rozvinuté vědomí a praktikovat ty nejpokročilejší stupně jógy, avšak dokud nedospějeme do siddhické sféry, nikdy si neuvědomíme ten nejvyšší paradox, kterým je Pravda. K tomuto stavu nelze dojít jinak než vnitřním odevzdáním. Po všem tom namáhavém a vyčerpávajícím hledání Pravdy musíme nakonec splynout se svou pochybností v jedno.

To je právě ono šokující odhalení siddhi 63 – že pochybnost *je* Pravdou. Pro našeho hledajícího ducha je to políček do tváře. Zbývá mu jen hořkost porážky a hluboké zklamání. Pokud dovolíme logice, aby vládla, vždy dojde do bodu, kdy zruší všechnu logiku a sama sebe přemůže. A proto jóga vždy nakonec vede k tantrě. To ale v žádném případě neznehodnocuje ducha zkoumání, který pohání všechny hledače Pravdy. Všechny mužské cesty musí nakonec vést do oceánu ženskosti. Čím více se řídíme logikou, tím záhadnější a poetičtější se stává – až skončíme ve slepé uličce, kde už logika nemůže jít dál. Logika a její lidský protějšek pochybnost jsou předurčeny k sebestrukci a *nás* coby pozorovatele vezmou s sebou. Pokud pochybující chová k pochybě hlubokou důvěru, rozplyne se v ní a zanechá po sobě Pravdu. K tomuto bodu však nevede postupný proces, jelikož Pravda se nachází uvnitř pochybnosti neustále. Jen čeká na odhalení jako perla v mušli. Není potřeba dolovat ji ven, stačí, když ji rozpoznáme. Čeká-li nás toto poznání či osvícení na konci přímé a postupné cesty, nemusí to nutně znamenat, že nás k němu dovedla právě taková cesta, i když se to tak jeví.

K Pravdě lze dojít mnoha způsoby. Druhou stranou tohoto siddhi je siddhi 64 Osvícení, které dojde ke stejnému závěru, ale naprosto jiným způsobem – poetikou nahodilosti. Pokud máte rádi logickou cestu postupného vývoje, pak je to vaše cesta. V mnoha ohledech se zdá být bezpečnější cestou, jelikož dává pocit, že se můžeme na Pravdu připravovat. Ale jen málo lidí je přitahováno k cestě pravé mozkové hemisféry, kde nejsou žádné mapy a ukazatele, podle kterých bychom se mohli řídit, ale existuje jen zmatek života. Cesta jógy je krásně upravená zahrada v porovnání s divokou džunglí siddhi 64. Cesta pochyb stínu

63 je cestou, která vede nakonec jen k vyčerpání. Podobně jako Buddha musíme studovat, dodržovat přísnou kázeň a s námahou šplhat na vrchol, jen abychom nakonec zjistili, že odpověď tam už po celou dobu byla, dokonce ještě předtím než jsme se na cestu vydali.

Siddhi Pravdy je všude. Není nic, co by nebylo Pravdou. Vše, co se nám děje, co cítíme v každém okamžiku, ač je to sebevíce šílené a zneklidňující, není ničím jiným než Pravdou. Pravda je vše, co existuje. Na stínové frekvenci není nic jiného než Pravda. Na frekvenci daru není nic jiného než Pravda. Pravdou je každý krok, který uděláme. Celá kniha Genové klíče je jógovou poutí do všech myslitelných archetypů lidského vědomí, spojující minulost, přítomnost a budoucnost. Je to výzkumná výprava, na kterou nás vyslaly naše pochyby a naše potřeba zpochybňovat každý aspekt existence. Ve svém zaměření na všechny kouty a záhyby naší DNA je tato kniha přímo symbolem naší lidské touhy porozumět naší skutečné podstatě. A přesto z pohledu Pravdy je i tato kniha selháním. A nemůže být ani ničím jiným. Protože všechny pokusy o porozumění jsou předurčeny k selhání. Při pročitání každého jednotlivého siddhi vidíme celý rozsah tohoto selhání. Každé siddhi obsahuje stejný paradox, nazíraný z maličko odlišného jazykového úhlu. Na pochyby neexistují žádné odpovědi; existují jen vzorce a iluze toho, kdo se na vzorce dívá. Pravda se nachází na každém stupni a v každém slově.

Pochopení, že vše je Pravda, v I-t'ingu velmi pěkně reprezentuje název *Po dokončení*. Realizace Pravdy přináší naprosté uvolnění našeho vnitřního bytí. Hledání je u konce, protože hledání zrušilo tazatele. Pochybovač vstoupil do otázky natolik, že spolkla jeho vědomí. Všechny cesty k Pravdě jsou tedy naprosté výmysly, všechny techniky jen odvádějí z cesty a všechny systémy a koncepty jsou v konečném důsledku bezcenné. Ano, pro všechny hledající, kteří se stále ještě ztotožňují se svým hledáním, to nejsou povzbuzivá slova, ale i to je Pravda. Neexistuje něco jako zkreslená Pravda nebo skrytá Pravda. Pravda je zde stále, v každém okamžiku, na každém kroku našeho života. Je nekonečná, nesmrtelná, čistá, nepodplatitelná a tak krásně jednoduchá.

Pravda je skutečně tím nejcennějším a nejkrásnějším siddhi v jeho lidském projevu, a to díky své obrovské uvolněnosti. Je jako odpočinek pod stromem ve vlhém večeru po dlouhém, namáhavém celodenním výšlapu. Hledíme na slunce zapadající nad mořem, nebo na trávu u svých nohou zčeřenou větrem, či na potůček tiše zurčící přes omleté balvany. Naše vnitřní pout' je u konce – Pravda ukončila náš pokus následovat pochybnost až k jejímu prameni nahoře v horách a v pustých pláních.

Kdykoli hodíme za hlavu svoje starosti, ocitáme se na samém okraji rozpomínání na Pravdu. Pokaždé když se usmějeme a hluboce se nadechneme, jsme Pravdě o krůček blíže. Kdykoli se nám uvolní rysy ve tváři a náš pohled zvláční, dotkla se nás vzpomínka na Pravdu. Pravda je náš přirozený stav – prostý stav bez obav a komplikací. Je to prostor, v němž se necháváme unášet proudem a noříme se zcela do svého bytí. A jak můžeme vidět zde, na pravdivém konci knihy psané našimi geny, Pravda nemá žádnou potřebu významu, ani se nezajímá o odpovědi, protože žádné odpovědi stejně neexistují. Vyjádřeno jedinou prostou větou – Pravda je věčný okamžik vesmíru.

* Möbiova páska je plocha, která má jen jednu stranu a jednu hranu. Protože orientace plochy Möbiovy pásky není možná, patří mezi neorientovatelné plochy. V roce 1858 ji nezávisle na sobě objevili (resp. „vynalezli“) matematici August Ferdinand Möbius a Johann Benedikt Listing.